

РЕШЕНИЕ

№ 358

гр. гр. Димитровград, 20.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДИМИТРОВГРАД в публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теодора М. Петрова

при участието на секретаря Теодора Г. Д.
като разгледа докладваното от Теодора М. Петрова Гражданско дело № 20235610100445 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 74, ал. 3 КТ.

Образувано по предявен от ТП на НОИ – Хасково, представлявано от директора му Огнян Добриков, чрез процесуалния представител – ст. юрк. Д.С., срещу „Ками“ ООД, ЕИК 126179180 и Т. К. И., ЕГН *****, иск за произнасяне от страна на съда по действителността на трудов договор, сключен на 04.01.2023 г. между „Ками“ ООД, ЕИК 126179180, в качеството му на работодател, и Т. К. И., ЕГН *****, в качеството му на работник.

Ищецът твърди, че на 04.01.2023 г., „Ками“ ООД, в качеството му на работодател, и Т. К. И., в качеството му на работник са сключили срочен трудов договор, по силата на който Т. К. И. бил назначен на длъжност „Шофьор товарен автомобил над 12 тона“, като на 01.02.2023 г. трудовият договор бил прекратен на основание чл. 325, ал. 1, т. 3 КТ. Поддържа, че във връзка с постъпил сигнал от отдел „Пенсии“ на НОИ по повод подадено заявление за отпускане на пенсия на втория ответник, е извършена проверка по разходите на ДОО на „Ками“ ООД, като резултатът от проверката е обективиран в констативен протокол № КП-5-26-01337919/11.04.2023 Г. на контролен орган на ТП на НОИ – Хасково. Излага доводи, че по предходно заявление на Т. К. И. е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, тъй като лицето не притежава 15 г. осигурителен стаж при условията на втора категория труд, а 14 г., 11 м. и 14 дни. Поддържа, че работникът-ответник не притежава свидетелство за преминат психо тест, професионална компетентност и дигитална карта, а такива се изискват при сключването на трудов договор за заемната от ответника длъжност. Излага доводи, че съгласно длъжностната характеристика се изисквало и притежаване на СУМПС, категория D, а ответникът нямал такава правоспособност. Сочи, че основните задължения по сключения трудов договор са включвали осъществяване от страна на работника на превоз на стоки и товари до и в рамките на населеното място, където се осъществява дейността на предприятието.

Твърди, че лицето не е извършвало такава дейност, с оглед неговите собствени писмени обяснения, както и с оглед обясненията на управителя на дружеството-работодател. Поддържа, че трудовият договор страда от пороци, пречателни възможността му да произведе правното си действие, а именно: лицето не е упражнявало трудова дейност на длъжност „Шофьор на товарен автомобил над 12 тона“, същото не притежава нужната категория правоспособност, посочена в длъжностната характеристика, няма издадена дигитална карта на водача. Излага аргументи в подкрепа на становището, че дори да се приеме, че работникът е осъществявал трудова дейност, то същият не е отработил нито един ден на заемната от него длъжност. В изложения контекст поддържа, че трудовият договор е недействителен поради противоречие със закона на основание чл. 74, ал. 1 КТ, поради което моли съда да го обяви за недействителен.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК не е постъпил отговор от ответника „Ками“ ООД. В законоустановения срок такъв е постъпил от другия ответник – Т. К. И.. Оспорва иска, като твърди, че е недопустим, тъй като ищецът не притежава качеството „контролен орган“ по смисъла на чл. 74, ал. 3 КТ, както и че искането неоснователно. Не оспорва представените от ищеца с исковата молба писмени доказателства.

В съдебно заседание процесуалният представител на ищеца поддържа исковата молба. Моли искът да бъде уважен като основателен и доказан, а трудовият договор, сключен между ответниците, да бъде обявен от съда за недействителен, като посочва, че ответникът И. няма нужната правоспособност за управление на МПС – категория D, съгласно изискването на длъжностната му характеристика. Претендира разноски.

Процесуалният представител на ответника Т. К. И., пред съда, поддържа депозирания отговор. Твърди, че доверителят му е бил добросъвестен при сключване на трудовия договор, а трудовото правоотношение е възникнало по предвидения в КТ ред – в писмена форма, декларирано, заявено и регистрирано по всички изисквания на закона и като такова е валидно. Претендира разноски.

Ответникът „Ками“ ООД в съдебно заседание не изпраща представител.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 12 ГПК и чл. 235, ал. 2 ГПК, намира следното от фактическа и правна страна:

По допустимостта на претенцията:

В чл. 74, ал. 3 КТ е предвидено правото на контролен или друг компетентен орган да сезира съда, в случаите, при които според него трудовият договор е недействителен поради противоречието му със закона или колективен трудов договор или когато ги заобикаля.

Съдът намира неоснователни доводите изложени в отговора на исковата молба, че ищецът не разполага с посоченото право. Релевираното възражение е бланкетно и не съдържа конкретни твърдения във връзка с оспореното право. Отделно от това съдът счита, че ТП на НОИ – Хасково е „компетентен орган“ по смисъла на закона, предвид функциите, които са му възложени и които изпълнява, поради което и следва да се приеме, че така предявеният иск е допустим.

За да бъде уважен така предявеният иск е необходимо да се установи в процеса

при условията на пълно и главно доказване, че сключеният между ответниците трудов договор противоречи на императивни законови разпоредби, като тежестта от доказването им се носи от ищеца. Доколкото последният не твърди да е налице втората хипотеза на чл. 74, ал. 1 КТ, а именно заобикаляне на закона или на колективен трудов договор, същата не следва да бъде разглеждана, предвид обвързаността на съда от изложените в исковата молба фактически обстоятелства, очертаващи предмета на делото.

На следващо място, нормата уреждаща недействителността на трудовия договор е специална, като са предвидени редица особености спрямо общите основания за недействителност на договорите по смисъла на ЗЗД. Противоречие със закона съгласно чл. 74, ал. 1 КТ е налице, когато трудовият договор е сключен в нарушение на императивните разпоредби, като това се отнася както до разпоредбите на КТ, така и на другите императивни разпоредби на съответните закони и подзаконови нормативни актове по прилагането им, уреждащи тези специфични обществени отношения.

В настоящия случай не е спорно между страните, че между двамата ответници на 04.01.2023 г. е сключен трудов договор, по силата на който ответникът Т. К. И. е заемал длъжността „шофьор на товарен автомобил над 12 тона“ за периода от 05.01.2023 г. до 31.01.2023 г.

По делото е представен и самият трудов договор, от който освен горепосоченото обстоятелство, се установява още, че договорът е сключен на основание чл. 68, ал. 1, т. 3 КТ – за заместване на работник или служител, който отсъства от работа. Твърди се, че трудовият договор е прекратен на основание чл. 325, ал. 1, т. 3 КТ, като липсват ангажирани доказателства в тази връзка, но предвид липсата на оспорване от страна на ответниците на този факт, съдът приема, че същият се е осъществил.

Доводите на ищеца за недействителност на трудовия договор са свързани с две групи факти – от една страна се твърди, че ответникът Т. К. И. не притежава необходимите квалификации за заемане на длъжността, а от друга страна – че същият не е извършвал трудова дейност на тази длъжност.

Релевираните доводи за недействителност на трудовия договор поради липсата на необходимата квалификация, тъй като ответникът – физическо лице не притежава СУМПС категория D и дигитална карта на водача, съдът намира за неоснователни. Видно от представените и приети по делото доказателства, а именно писмо от ИААА към Министерство на транспорта и съобщенията и заверено копие от Карта за квалификация на водача на МПС, се установява, че ответникът към датата на сключване на трудовия договор е притежавал удостоверение за професионална компетентност, карта за квалификация на водача и удостоверение за психологическа годност.

Липсата на карта за дигитален тахограф – наричана от ищеца „дигитална карта“,

на първо място не е нормативно изискване за заемане на процесната длъжност, противно на твърденията на ищеца. Редът за издаването ѝ е предвиден в НАРЕДБА № Н-3 от 7.04.2009 г. за необходимите мерки за изпълнението и прилагането на Регламент (ЕС) № 165/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 4 февруари 2014 г. относно тахографите в автомобилния транспорт, за отмяна на Регламент (ЕИО) № 3821/85 на Съвета относно контролните уреди за регистриране на данните за движението при автомобилен транспорт и за изменение на Регламент (ЕО) № 561/2006 на Европейския парламент и на Съвета за хармонизиране на някои разпоредби от социалното законодателство, свързани с автомобилния транспорт и за необходимите мерки за изпълнението и прилагането на Регламент (ЕО) № 561/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 г. за хармонизиране на някои разпоредби от социалното законодателство, свързани с автомобилния транспорт, за изменение на Регламенти (ЕИО) № 3821/85 и (ЕО) № 2135/98 на Съвета и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 3820/85 на Съвета (Загл. изм. – ДВ, бр. 15 от 2016 г.). Такава карта обаче се изисква единствено в случаите, в които превозните средства са оборудвани с дигитални тахографи, като следва да се има предвид, че съществуват и превозни средства, при които тахографите са аналогови, а не дигитални, респективно за управлението им не е необходимо водачът да притежава карта за дигитален тахограф.

На следващо място, в действителност работникът, към момента на заемната от него длъжност не е притежавал СУМПС, категория D, което обстоятелство също не се оспорва от него и се установява от представените по делото документи, включително и от представената карта за квалификация на водача, в която се вписват притежаваните от лицето категории СУМПС и която, съгласно нормативните изисквания, подлежи на подмяна при промяна на обстоятелствата. В съответствие с твърденията на ищеца, от представената и приета по делото длъжностна характеристика към процесния трудов договор, се установява, че работодателят-ответник е предвидил като изискване за заемане на длъжността „шофьор на товарен автомобил над 12 тона“, съответният служител да притежава СУМПС, категория D. Съгласно чл. 150а, ал. 2, т. 14 ЗДВП, такава категория СУМПС следва да притежават лицата, управляващи моторни превозни средства, проектирани и конструирани за превоз на повече от 8 пътници плюс водача. Доколкото договорът, сключен между страните, е с предмет товарен автомобилен транспорт т.е. за превоз на товари, то съдът намира, че в случая за длъжността не се изисква по нормативен път притежаването на СУМПС, категория D. Макар такава изискване да е въведено от работодателя, следва да се вземе предвид, че длъжностната характеристика не е нормативен акт, от една страна, а от друга страна, работодателят има правото сам да извърши преценка дали да назначи или не дадено лице на съответната длъжност, в случаите, при които то не покрива допълнителните, въведени от работодателя, изисквания за заемането ѝ.

Ето защо съдът намира, че не е налице противоречие на трудовия договор с

твърдените от ищеца в исковата молба нормативни изисквания за заемане на длъжността поради обстоятелството, че ответникът-служител не притежавал необходимата квалификация и изискуеми документи.

Следващата група твърдения за недействителност на трудовия договор на основание чл. 74, ал. 1 КТ поради обстоятелството, че ответникът Т. К. И. не е изпълнявал работата, съгласно посочената длъжност, съдът намира също за неоснователни. Обстоятелството, че според твърденията на ищеца служителят не е извършил нито един превоз на товари, не може да доведе автоматично до недействителност на трудовия договор. По делото съществуват индиции, че лицето се явявало на работа, като обстоятелството дали такава му е била осигурявана в действителност, не може да рефлектира върху действителността на възникналото трудово правоотношение. В тази връзка следва да се вземе предвид и обстоятелството, че в чл. 8, ал. 2 от КТ е установена законовата презумпция, че добросъвестността при осъществяване на трудовите права и задължения се предполага до установяване на противното, каквито доказателства не са ангажирани. Неотносимо към настоящия спор е и обстоятелството на какво основание трудовият договор е бил прекратен.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че така предявеният иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, разноски се следват на ответната страна – Т. К. И.. Същият своевременно – в хода на устните състезания, чрез своя процесуален представител, е поискал присъждането им. От представения по делото договор за правна защита и съдействие се установява, че този ответник е сторил разноски в размер на 300,00 лева за заплатено адвокатско възнаграждение, като в договора е отбелязано, че сумата е заплатена изцяло в брой. Съдът, като взе предвид, че съгласно тълкувателната практика на ВКС, в тази част договорът за правна защита и съдействие има характер на разписка, счита, че са налице доказателства за реалното извършване на разноски, поради което и сумата в размер на 300,00 лева за сторените от ответника-работник разноски, следва да му бъде възстановена.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Национален осигурителен институт, чрез ТП – Хасково, ЕИК 1210825210212, представлявано от директора Огнян Добриков Добриков, срещу „Ками“ ООД, ЕИК 126179180 и Т. К. И., ЕГН ***** иск с правно основание чл. 74, ал. 3 вр. ал. 1 КТ обявяване за недействителен поради противоречието му със закона на трудов договор № 1 от 04.01.2023 г., сключен между „Ками“ ООД, ЕИК 126179180, в качеството му на работодател, и Т. К. И., ЕГН

*****), в качеството му на работник.

ОСЪЖДА Национален осигурителен институт, чрез ТП – Хасково, ЕИК 1210825210212, представлявано от директора Огнян Добриков Добриков, да заплати на Т. К. И., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сума в размер на 300,00 (триста лева) за възнаграждение за един адвокат в настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд – Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Димитровград: _____